

Herz. der wet van 20 April 1895 (St. n°. 54) houdende nadere bep. omtrent de heffing van inv. naar de waarde der goederen.

(171. 1.)

KONINKLIJKE BOODSCHAP.

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot herziening der wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54), houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van invoerrecht naar de waarde der goederen.

De toelichtende memorie (en bijlagen), die het wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren, bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Het Loo, den 19den Februari 1901.

WILHELMINA.

(171. 2.)

ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat volgens haar 34ste artikel, de wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54) houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van invoerrecht naar de waarde der goederen, moet worden herzien;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I.

Art. 1 der wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54) wordt gelezen als volgt:

„Wanneer bij de visitatie van goederen, onderworpen aan een invoerrecht naar de waarde, de daarmede belaste ambtenaren oordeelen dat de aangegeven waarde van de geheele partij of van een of meer gedeelten, waarvoor in de aangifte een afzonderlijk bedrag is vermeld, te laag is, deelen zij dit, desverlangd schriftelijk, mede aan den aangever, of zoo die niet tegenwoordig is, aan den persoon, die de goederen ter visitatie aanbiedt.

Zij kunnen voor die goederen eene hoogere waarde vaststellen, welke waarde ter kennis van den aangever wordt gebracht door te zijner beschikking eene schriftelijke verklaring daaromtrent neder te leggen ten kantore van den ontvanger, bij wien de aangifte is gedaan. Die nederlegging geschiedt niet vroeger dan 24 en niet later dan 48 uren na de voormelde mededeeling, den Zondag niet medegerekend.

De inspecteur der invoerrechten of zijn plaatsvervanger kan, op schriftelijk verzoek van den aangever, die termijnen met ten hoogste zes etmalen verlengen of wel eerstbedoelden termijn verkorten.

Zoolang de verklaring niet is nedergelegd, kan de aangever de waarde tot een door den inspecteur of diens plaatsvervanger voldoende geacht bedrag verhoogen.

Blijkt vóór de nederlegging der verklaring, dat de waarde

niet te laag is aangegeven, dan worden op machtiging van den inspecteur of diens plaatsvervanger de goederen onverwijld ter beschikking van den aangever gesteld; indien geen redenen bestaan om die uit anderen hoofde aan te houden.”

Artikel II.

In art. 2 der voormelde wet vervallen de woorden: „de benadering vernietigen of”.

In art. 3, eerste lid dier wet vervallen de woorden: „met de benadering of”.

Het tweede lid van dat artikel vervalt.

In art. 4 dier wet vervalt het tweede lid.

Art. 5 dier wet en het daarboven geplaatste opschrift vervallen.

Artikel III.

In het eerste lid van art. 6 dier wet wordt in plaats van „laatste lid” gelezen: „voorlaatste lid”.

Artikel IV.

Aan art. 7 der voormelde wet wordt het volgende lid toegevoegd:

„Is in het geval, bedoeld bij art. 1 voorlaatste lid, verhooging der aangegeven waarde aangeboden tot een bedrag, dat door den inspecteur of zijn plaatsvervanger niet voldoende is geacht, en wordt niettemin bij einduitspraak de waarde op of beneden dat bedrag vastgesteld, dan is de aangever, boven het invoerrecht over de aldus vastgestelde waarde, slechts eene verhooging verschuldigd van vijfmaal het invoerrecht berekend over het verschil tusschen die waarde en de aanvankelijk aangegevene.”

Artikel V.

In art. 8, eerste lid der voormelde wet worden de woorden „ten zijnen overstaan” vervangen door „ten overstaan van hem of zijn gemachtigde”.

Artikel VI.

In art. 9 der voormelde wet vervallen in het eerste lid de woorden: „vervalt de benadering zoo dez. reeds werd uitgesproken”, alsmede het tweede, derde en vierde lid.

In het laatste lid van dat artikel vervallen de woorden „derde lid”.

Artikel VII.

Het eerste lid van art. 10 der voormelde wet vervalt.

Van het tweede lid van dat artikel wordt de aanhef gelezen als volgt: „De goederen kunnen desverlangd dadelijk enz.”

Het laatste lid van dat artikel vervalt.

Het laatste lid van art. 11 dier wet vervalt.

Artikel VIII.

Artikel 12 der voormelde wet wordt gelezen als volgt:

„Zoodra de waarde onherroepelijk vaststaat en het invoerrecht, de verhooging en de kosten zijn voldaan, zijn de goederen, die onder den ontvanger berusten, ter beschikking van den aangever, tenzij daarop uit anderen hoofde recht van verhaal kleeft.

Indien de aangever niet over de goederen heeft beschikt binnen drie maanden nadat hij daarover kon beschikken, worden zij beschouwd als aan de administratie afgestaan op den voet van art. 117 der voornoemde Algemeene wet.

Indien de aangever het invoerrecht, de verhooging en de kosten niet heeft betaald binnen drie maanden nadat de waarde onherroepelijk vaststaat, zal de daarvoor gestelde zekerheid worden ingevorderd. Is geen zekerheid gesteld, dan zullen de goederen tot verhaal van het verschuldigde door de administratie worden verkocht. Bedraagt de zuivere opbrengst van den verkoop meer dan verschuldigd is, dan zal het meerdere, indien het niet binnen twee jaar na den verkoop door den aangever wordt opgevorderd, aan het Rijk zijn vervallen.

De toepassing van andere wettelijke dwangmiddelen tot invordering van het verschuldigde is door het vorenstaande niet uitgesloten.”

Artikel IX.

Het slot van art. 13 der voormelde wet van 20 April 1895 wordt gelezen als volgt: uiterlijk op den *derden* werkdag na dien, waarop de verklaring bedoeld bij art. 1 is nedergelegd.”